

Arrest

nr. 83 312 van 20 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Duz Khurmatu (Centraal-Irak). Sinds november 2010 zou u als automecanicien aan het werk zijn gegaan bij de Iraakse nationale garde. In mei 2011 zouden terreurorganisaties een zwaar offensief zijn begonnen tegen de Iraakse ordediensten. De nationale garde zou daarop een tegenoffensief hebben gelanceerd. Tijdens dit tegenoffensief zouden verschillende wagens van de nationale garde zijn achtergebleven. Het zou uw taak zijn geweest om samen met uw andere collega's deze wagens opnieuw gebruiksklaar te maken of hen terug te takelen naar de basis. Op 12 mei 2011

zou een onbekende persoon u hebben opgebeld. Hij stelde te weten dat u had meegewerkt met de nationale garde 'tegen hen'. Daar veel van hen werden gearresteerd, eiste hij als wraakactie dat u een bom moest kleven onder de auto's van Muqadim (officier) Safa, Muqadim Ako en Naqib (kolonel) Kirmanch. U zou hiervoor tien dagen de tijd krijgen. Na enkele dagen zou u uw vader, uw broer en een advocaat hebben verteld over de eis van de terroristen. U zou uiteindelijk hebben besloten Irak te verlaten. U vroeg vijf dagen uitstel aan de terroristen en vijftien dagen na het eerste gesprek met deze onbekenden, zou u zijn ondergedoken bij uw schoonfamilie. Op 23 juni 2011 zou u Irak hebben verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, zou u op 13 juli 2011 in België zijn aangekomen. De tweede dag van het 'suikerfeest' (september 2011) zou het kind van uw buurman, die dezelfde naam droeg als uw zoon, zijn ontvoerd. De ontvoerders zouden de vader van de jongen hebben gecontacteerd en hem hebben verteld dat zij per vergissing de verkeerde jongen hadden meegenomen daar zij dachten dat het uw zoon betrof. Twee dagen later zou uw vrouw een dreigbrief hebben gevonden bij jullie thuis.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw werkbadge, een kopie van een dreigbrief, dertien kopieën van foto's en een bewijs van een geopend dossier bij de NMBS van verloren voorwerpen.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat de identiteitsdocumenten die u ter staving van uw asielrelaas heeft voorgelegd, namelijk uw nationaliteitsbewijs en uw identiteitskaart ter verificatie werden voorgelegd aan de Belgische Federale politie. Uit hun analyse (dd. 07/02/2012, zie administratief dossier CGVS) blijkt echter dat deze documenten **volledig vervalst zijn** en dus niet als authentieke bewijsstukken kunnen worden aanvaard. Uit bovenstaande blijkt dat u op intentionele manier heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Niet alleen slaagt u er hierdoor niet in uw persoonsgegevens én afkomst aan te tonen, maar bovendien ondermijnt de hierboven vastgestelde fraude uw algehele geloofwaardigheid en oprechtheid. Temeer daar u werd geconfronteerd met de dubieuze vormvereisten van deze documenten en u bleef volhouden dat het hier om authentieke, legaal verkregen, documenten gaat (CGVS, pg. 5).

Daarenboven bracht u onvoldoende geloofwaardige elementen aan die uw bewering ondersteunen te worden gevisieerd door een terreurorganisatie en bijgevolg duiden op een persoonlijke vrees voor vervolging.

U stelt dat u werd aangesproken door onbekenden dewelke u de opdracht gaven een kleeftbom te bevestigen onder de auto's van drie van uw oversten (CGVS, pg.7). Het is echter onbegrijpelijk dat zij meteen hun kwalijke bedoelingen aan u bekend maakten zonder zich op voorhand te vergewissen van uw loyaliteit en uw bereidwilligheid tot medewerking. Meer nog, het gegeven dat u bij de nationale garde tewerkgesteld was, gaf meer uiting aan een loyaliteit ten opzichte van uw autoriteiten. Het risico dat zij liepen door u in te schakelen en u op de hoogte te brengen van hun malafide plannen was dan ook niet miniem. Desondanks blijkt uit hun handelen dat zij geen rekening hielden met dit risico. Hun manier van handelen komt bijzonder amateuristisch over. Zo hadden zij u voorgesteld de kleeftbommen aan u te zullen overhandigen (CGVS, pg.8). Ironisch genoeg diende u hen te wijzen op het gevaar dat anderen dit zouden kunnen opmerken (CGVS, pg.8). Hierna zouden zij u hebben voorgesteld om de koffer van uw auto open te laten en de te gebruiken bommen daarin te plaatsen (CGVS, pg.8). De werkwijze van deze terreurorganisatie roept alleszins de nodige vraagtekens op. Beide scenario's gaven u immers de kans om tijdig uw autoriteiten te waarschuwen zodat zij de nodige stappen konden ondernemen om uw belagers op te wachten en te arresteren van zodra zij in actie kwamen, zoals bij het overhandigen of plaatsen van de bom. De nationale garde was u bovendien bekend, wat betekent dat u bij de bron zat om de juiste personen (zoals bijvoorbeeld de drie personen die het doelwit moesten zijn) aan te spreken en de arrestatie van de daders mogelijk te maken, of toch minstens hun plannen te dwarsbomen. Er kan van worden uitgegaan dat dergelijke milities veel voorzichtiger te werk gaan om arrestaties door de autoriteiten te vermijden en hun doel te kunnen bereiken. Dat zij u ook nog eens bekend zouden hebben gemaakt dat zij diegenen waren die eerder al een aanslag op de directeur van de 'Asayish' hadden gepleegd (CGVS, pg.9), waarbij deze persoon werd verwond en twee militairen om het leven kwamen, zou wel zeer roekeloos zijn geweest. Een dergelijke totaal onnodige bekentenis maakte hen nog kwetsbaarder voor tegenreacties van de autoriteiten waartoe u rechtstreeks toegang had. Dat zij openlijk dergelijke zaken bekend maakten aan iemand die zijn loyaliteit nog steeds niet had aangetoond, komt totaal niet plausibel over.

Er valt daarnaast evenmin te begrijpen dat zij u telkens uitstel gaven om uw opgelegde taak te voltooien. Het inschakelen van iemand die deel uitmaakte van de nationale garde en die nooit zijn loyaliteit had bewezen, vormt in de eerste plaats een enorm risico daar hij meteen zijn connecties kon aanspreken. Dat zij u bovendien steeds uitstel gaven om uw taak uit te voeren (CGVS, pg.9), is totaal absurd te noemen. U kon deze tijd uitermate goed benutten om enerzijds uw autoriteiten te waarschuwen en een plan uit te stippelen, anderzijds gaf het u tijd en mogelijkheid om uw vertrek voor te bereiden. Dat zij u eerst op de hoogte zouden stellen van hun malafide plannen, maar voorts geen strikt tijdschema oplegden om deze taak te vervullen en zij tot aan uw vertrek, een maand later, nog steeds niets hadden ondernomen ondanks uw duidelijk gebrek aan medewerking, kan moeilijk worden verklaard. Eveneens opmerkelijk is dat ondanks de duidelijke eis van deze onbekenden, zij nooit een bom in uw auto hebben achtergelaten - alhoewel dit zo was afgesproken - zodat u uw taak überhaupt zou kunnen vervullen (CGVS, pg.8). De wijze waarop u de zaken voorstelt komt bijzonder ongeloofwaardig over.

Maandenlang zouden zij hebben gedoogd dat u de taak niet uitvoerde zonder enige represaille of drukingsmiddel ten aanzien van u te gebruiken. Zo kon u met stille trom vertrekken en bleef uw familie in dezelfde straat wonen als waar u voorheen woonde (CGVS, pg.9), zonder iets van deze terroristen te vernemen. Twee dagen na het suikerfeest, dat is ruim drie maanden na het eerste contact met de terroristen, zouden onbekenden uw buurjongen, die dezelfde naam droeg als uw zoon, hebben ontvoerd (CGVS, pg.10). U stelt dat uw buur later werd opgebeld met de mededeling dat de jongen 'per vergissing' werd meegenomen en dat zij uw eigen zoon hadden willen ontvoeren (CGVS, pg.10). Het is echter weinig waarschijnlijk dat deze onbekenden een dergelijke vergissing zouden begaan. Volgens uw verklaringen zouden zij immers alles over u hebben geweten (CGVS, pg.7): problemen in de familie, namen van uw vader, moeder, broer en zus, het feit dat u een vrouw had en kinderen, etcetera (CGVS, pg.7). Dat zij uw tweejarig buurjongetje die buiten aan het spelen was (CGVS, pg.10) per vergissing zouden hebben verward met uw één maand oude zoontje (CGVS, pg.3), is weinig aannemelijk te noemen. Zelfs aangenomen dat zij zich in de leeftijd van uw zoontje zouden hebben vergist, is het wel taal onzinnig dat zij een dergelijke vergissing zouden hebben toegegeven en uw buurman zelfs zouden hebben gecontacteerd om zich te verontschuldigen voor hun daden. Dit lijkt ver weg van de werkwijze van een terreurorganisatie, die gericht is op geweld en het zaaien van angst en terreur.

Uw echtgenote zou twee dagen later ook nog een dreigbrief hebben gevonden waarin opmerkelijk genoeg niets vermeld werd over de ontvoering van 'uw zoon', die weliswaar de zoon van uw buurman bleek te zijn (CGVS, pg.10). Bovendien werd in de dreigbrief vermeld dat u uw werk diende stop te zetten (CGVS, pg.10), terwijl u al ruim drie maanden eerder uw werk had verlaten en u bovendien reeds op weg was naar Europa. Deze organisatie bleek aldus bijzonder slecht ingelicht te zijn. Dient bovendien te worden opgemerkt dat de dreigbrief, die u ter staving voorlegt, en afkomstig is van het 'Jaysh al-Islami fi l-Iraq', een eenvoudig stuk getypte tekst is, zonder enige handtekening, noch datum en aldus door éénieder kan zijn opgemaakt. Opmerkelijk genoeg zou er zich - ondanks de dreigbrief - tot op heden niks verontrustends meer hebben voorgedaan, ook niet ten aanzien van uw achtergebleven familieleden (CGVS, pg.11).

Bovenstaande elementen maken dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan uw relaas en dat u uw zelfverklaarde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend.

De overige documenten die u ter staving van uw asielrelaas voorlegde kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw werkbade is een kopie (van slecht één zijde van het document) waar geen bewijskracht vanuit kan gaan. De foto's tonen u onder andere bij militaire voertuigen maar geven geen informatie over de plaats, het tijdstip en de omstandigheden waarin ze werden genomen. Uw verklaring van verloren voorwerpen (waaronder originele stukken en een paspoort), werd afgeleverd op basis van uw verklaringen en heeft geen objectieve bewijswaarde.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Duz Khurmatu in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkbaar verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek

gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Ninewa/Kirkook" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merklijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Hij citeert de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en past de elementen in deze definitie, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer van D. Vanheule en UNHCR, toe op zijn situatie.

Verzoeker is verrast door de vaststelling inzake zijn identiteitsdocumenten. Hij stelt deze zelf te hebben afgehaald bij de bevoegde instanties en was in de veronderstelling dat deze authentiek waren. Hij had niet de intentie de asielinstanties te misleiden. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), waar hij aangaf dat de authenticiteit van zijn identiteitsdocumenten kon worden nagegaan.

Omtrent de handelwijze van de terroristen benadrukt verzoeker dat hij telefonisch werd gecontacteerd en bedreigd, dat hij aldus niet wist wie de onbekenden waren en dat deze niet bekend maakten tot welke groepering zij behoorden. Het was bijgevolg onmogelijk hen te identificeren. Bovendien werd verzoeker bang gemaakt, zodat hij de dreigementen niet durfde aan te geven. In Irak is er veel corruptie en is het overheidsapparaat geïnfilteerd door terroristen. Verzoeker wist niet wie hij in vertrouwen kon nemen en er is in Irak geen garantie op bescherming. Verzoeker citeert uit het gehoorverslag van het CGVS.

Dat de onbekenden tegenover verzoeker een bekentenis aflegden hoeft evenmin te verbazen. Met deze mededeling toonden zij aan waartoe zij in staat zijn en hoopten zij verzoeker onder druk te zetten.

Verzoeker kan niet verklaren waarom hij telkenmale uitstel verkreeg. Hij dook na het verstrijken van de termijn van vijftien dagen onder bij zijn schoonouders, vernam hierna niets meer van de onbekenden en had zijn wagen verkocht zodat zij geen bom konden achterlaten in zijn koffer.

Verzoeker bleef nog een tijd in Irak omdat het geen evidentie was om een smokkelaar te vinden. Hij verliet wel op korte termijn zijn woonplaats en leefde de laatste tijd ondergedoken bij zijn schoonouders.

Verzoeker kan niet verklaren waarom de ontvoerders zich van kind vergisten. Hij kan slechts vermoeden dat de uitvoerders van de opdracht niet zo goed ingelicht waren als de opdrachtgevers.

Inzake de dreigbrief stelt verzoeker niet te weten waarvan de terroristen op de hoogte zijn. Wellicht dachten zij dat hij zich verborgen hield op zijn werkplaats omdat zijn vader hen meedeelde dat zij hem daar moesten zoeken. Zij wisten mogelijk niet dat hij was gestopt met zijn werk. Verzoeker benadrukt verder dat hij de gebeurtenissen maar kan weergeven zoals deze plaatsvonden, wat tot gevolg heeft dat hij niet alles kan verklaren en vooral niet waarom de onbekenden op deze manier handelden. Verzoeker stelt dat op de dreigbrief een stempel en de naam van de organisatie vermeld staan. Zij gaat duidelijk uit van een terreurbeweging. Of er al dan niet een handtekening en datum vermeld staan doet niets af van de vrees die door het ontvangen van de brief werd gecreëerd.

Verweerder wijst verder de neergelegde documenten af doch deze zijn een belangrijk bewijs voor verzoekers tewerkstelling bij de Nationale Garde. Deze tewerkstelling wordt bovendien niet betwist. Omwille van die reden moet aan verzoeker bescherming worden geboden.

Verzoeker wijst op de onveilige situatie en corruptie in Irak, het wantrouwen ten aanzien van de autoriteiten en het gegeven dat deze zichzelf en verzoeker niet kunnen beschermen.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad dient inzake de asielaanvraag een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het

niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs waarvan verzoeker zich bedient ter adstructie van onderhavige asielaanvraag niet-authentiek zijn (administratief dossier, stuk 13: documenten). Wanneer verzoeker reeds tijdens het gehoor bij het CGVS werd geconfronteerd met het vermoeden dat deze documenten vals zijn, bleef hij vasthouden aan de authenticiteit van deze stukken en bleef hij volhouden dat hij deze documenten zou hebben bekomen van de Iraakse autoriteiten. In dit kader bleek hij echter niet in staat te preciseren wanneer hij de neergelegde identiteitskaart zou zijn gaan afhalen, daar waar hij zelfs niet kon aangeven in welke maand of in welk jaar hij deze bekam (administratief dossier, stuk 4, p.5). Verzoeker blijft tot op heden volhouden dat hij de neergelegde identiteitsdocumenten bekam van de Iraakse autoriteiten doch maakt deze bewering niet aannemelijk. Niet alleen bleek hij niet in staat te preciseren wanneer hij zijn identiteitskaart zou zijn gaan afhalen, doch tevens is het geenszins geloofwaardig dat de Iraakse autoriteiten niet-authentieke documenten zouden uitreiken aan hun onderdanen. Dit gegeven wordt door verzoeker bovendien niet gestaafd of onderbouwd. Dat hij zich ter staving van zijn asielaanvraag bedient van niet-authentieke identiteitsdocumenten vormt een ernstige negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid.

De handelwijze van de terroristen, zoals deze blijkt uit verzoekers verklaringen die ter zake terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing, is manifest ongeloofwaardig. Zo is het onbegrijpelijk dat de persoon die hem contacteerde per telefoon onmiddellijk hun kwalijke bedoelingen aan verzoeker zou hebben kenbaar gemaakt, zonder zich op voorhand te vergewissen van diens loyaliteit of bereidbaarheid tot medewerking, te meer daar het gegeven dat verzoeker bij de nationale garde tewerkgesteld was blijk gaf van loyaliteit ten aanzien van de Iraakse autoriteiten. Het risico dat de terroristen liepen door verzoeker in te schakelen en hem daarbij onmiddellijk op de hoogte te brengen van hun plannen, was dan ook niet miniem. Nog minder aannemelijk is het dat zij daarbij ten aanzien van verzoeker onmiddellijk, zonder enige aanleiding en zonder te zijn verzekerd van zijn loyaliteit of medewerking, zouden hebben bekend gemaakt dat zij achter de aanslag op de directeur van de Asayesh zaten. Dergelijke totaal onnodige bekentenis maakte hen immers nog kwetsbaarder voor tegenreacties vanwege de autoriteiten waartoe verzoeker rechtstreeks toegang had; dit gedrag is erg roekeloos en komt geheel niet plausibel over.

Verzoeker tracht het voormelde ten onrechte te vergoelijken door te stellen dat de terrorist die hem telefoneerde de naam van de groepering niet gaf zodat zij niet kon worden geïdentificeerd. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat deze verklaring inconsistent is met het gegeven dat de persoon die verzoeker contacteerde tijdens datzelfde gesprek wel aangaf dat hij behoorde tot de groepering waarvan twee dagen eerder bijna 25 leden door de autoriteiten werden gearresteerd bij het offensief op 10 mei 2011 (*ibid.*, p.7). Middels deze verklaring maakte hij immers wel degelijk duidelijk tot welke groepering hij behoorde; minstens maakte hij het hiermee voor de autoriteiten erg gemakkelijk om te achterhalen welke groepering dit was. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat het, zelfs indien deze persoon ervan zou zijn uitgegaan dat zij moeilijk konden worden geïdentificeerd, nog niet aannemelijk is dat hij de voormelde informatie zou prijsgeven aan verzoeker alvorens zich van diens medewerking te hebben verzekerd. Hij kon er immers geenszins met zekerheid vanuit gaan dat verzoeker zou gehoorzamen of zou toegeven aan de dreigementen; op deze wijze vergrootte hij nodeloos het risico dat verzoeker de autoriteiten kon inlichten omtrent hun plannen en werd de kans op het welslagen van hun plan danig verminderd.

Bovendien komt de handelwijze van de terroristen, zoals geschetst door verzoeker en zoals deze blijkt uit zijn in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen, bijzonder amateuristisch over. Zo was het ironisch genoeg verzoeker die de terroristen zou hebben dienen te wijzen op het gevaar dat de door hen voorgestelde werkwijze van het overhandigen van de kleefbommen inhield en zouden zij slechts hierna hebben voorgesteld om deze in de koffer van verzoekers wagen achter te laten. Bovendien gaven beide scenario's verzoeker de kans om de autoriteiten te waarschuwen zodat deze de nodige stappen konden ondernemen om zijn belagers op te wachten en te arresteren van zodra zij in actie kwamen. Deze vaststelling klemt nog des te meer daar de nationale garde hem welbekend was zodat hij bij de bron zat

om de juiste personen, zoals degene die doelwit uitmaakten in het kader van de plannen van de terroristen, op de hoogte te brengen.

Het inschakelen van iemand die deel uitmaakte van de nationale garde vormde op zich al een enorm risico, doch dat de terroristen dergelijke persoon bovendien vervolgens steeds uitstel zouden geven om zijn taak te vervullen is kennelijk ongeloofwaardig. Het is aldus in het geheel niet plausibel dat de terroristen verzoeker, wanneer deze hierom verzocht, uitstel zouden hebben gegeven om de hem opgelegde taak te voltooien. Verzoeker kon de tijd die hem op deze wijze werd geboden enerzijds immers benutten om zijn autoriteiten in te lichten van de op handen zijnde plannen en anderzijds gaf het uitstel hem de tijd en de mogelijkheid om zijn vertrek voor te bereiden. Verzoeker geeft overigens zelf aan het voorgaande niet te kunnen verklaren.

Daarenboven is het geenszins aannemelijk dat de terroristen, ondanks dat verzoeker klaarblijkelijk niet zinnens was hun bevelen op te volgen, maandenlang zouden hebben gedoogd dat hij de hem opgelegde taak niet uitvoerde, en dit zonder ook maar enig drukingsmiddel tegen hem te gebruiken. Zo bleven verzoekers ouders en zus in verzoekers straat wonen (*ibid.*, p.3-4) doch zouden zij maandenlang niets van de terroristen hebben vernomen. Uit verzoekers verklaringen, zoals met recht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt nochtans dat de terroristen alles over hem wisten en op de hoogte waren van onder meer problemen in de familie en de namen van zijn ouders, broer en zus. Dat de terroristen, ondanks dat verzoeker klaarblijkelijk niet van plan was hun bevelen op te volgen, dermate laks zouden zijn opgetreden is niet geloofwaardig en lijkt onverenigbaar met de werkwijze van een terreurorganisatie die is gericht op geweld en op het zaaien van angst en terreur.

Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat de terroristen, na maandenlang niets te hebben ondernomen, in september 2011 per vergissing de buurjongen zouden hebben ontvoerd in plaats van verzoekers zoontje. Uit de in de bestreden beslissing terecht weergegeven verklaringen blijkt immers dat de terroristen alles over verzoeker wisten en op de hoogte waren van zijn echtgenote en zijn kinderen. Dat zij de tweejarige buurjongen die buiten aan het spelen was per vergissing zouden hebben verward met verzoekers zoontje van enkele maanden is niet geloofwaardig. Nog minder geloofwaardig is het dat zij, indien zij zich zouden hebben vergist, hun vergissing zouden toegeven aan zijn buurman en deze zelfs zouden hebben gecontacteerd om zich te verontschuldigen. Deze manier van werken strookt andermaal niet met de handelwijze van een terroristische organisatie, gericht op geweld, angst en terreur. Verzoeker kan ook deze vaststelling niet verklaren en beperkt zich tot het louter hypothetische vermoeden dat de ontvoering mogelijk werd uitgevoerd door minder goed ingelichte personen in opdracht van de terroristische organisatie.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

De door verzoeker neergelegde documenten vermogen niet afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen (administratief dossier, stuk 13: documenten).

De dreigbrief wordt slechts bijgebracht in kopie zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Daarenboven bevat deze brief, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, nergens een stempel doch betreft het een eenvoudig getypt document waarop bovenaan een logo wordt weergegeven. Bovendien bevat dit stuk geen handtekening en geen datum. Dergelijk document kan door eenieder en om het even waar en wanneer zijn opgesteld, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan en hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Dient bovendien te worden vastgesteld dat de inhoud van de neergelegde dreigbrief wel erg bevreemdend is, gelet op verzoekers asielrelaas. De kern van zijn relaas bestaat er immers uit dat de terroristen hem ertoe wilden dwingen om via zijn werkzaamheden bij de nationale garde een kleefbom aan te brengen op één van de wagens van een leidinggevende. De neergelegde dreigbrief maakt hiervan echter nergens ook maar enige melding en vermeldt evenmin dat verzoeker niet zou hebben gehoorzaamd aan de eisen van de terroristen doch maant hem louter aan zijn werkzaamheden te stoppen (administratief dossier, stuk 4, p.10). Dat een terroristische organisatie verzoeker eerst onder bedreiging zou dwingen een bom te plaatsen om hem vervolgens, verscheidene maanden later en nadat hij dit klaarblijkelijk weigerde en ongehoorzaam was, louter aan te manen zijn werk te verlaten, is manifest ongeloofwaardig. Dit klemmt nog des te meer daar de terroristen op deze wijze hun plan net onmogelijk zouden maken.

Daar waar verzoeker stelt dat de overige neergelegde documenten een belangrijk bewijs vormen voor zijn tewerkstelling, dient te worden opgemerkt dat hij volledig voorbij gaat aan de terechte motivering die dienaangaande in de bestreden beslissing is opgenomen. Zo heeft hij zijn werkbadge slechts

neergelegd in kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. De foto's, nog daargelaten dat ook deze slechts werden neergelegd in kopie, geven geen informatie over de plaats, het tijdstip en de omstandigheden waarin zijn werden genomen. Verzoekers verklaring van verloren voorwerpen werd afgeleverd op basis van zijn verklaringen en heeft geen objectieve bewijswaarde. Verzoeker maakt daarenboven, zo enig geloof dient te worden gehecht aan zijn beroepsactiviteiten in Irak, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij ingevolge deze beroepsactiviteiten zou worden gevisieerd. Het louter behoren tot een bepaalde beroepscategorie is te dezen geenszins afdoende om een daadwerkelijke vrees voor vervolging aan te tonen. Verzoeker dient deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, in gebreke, te meer daar hij zelf uitdrukkelijk aangaf dat hij, naast dit ongeloofwaardig bevonden relaas, in zijn land van herkomst geen problemen heeft gekend met autoriteiten of medeburgers en evenmin problemen kende van algemene aard (administratief dossier, stuk 10, p.3).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de *“Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming)”*, de materiële motiveringsverplichting, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* en het gelijkheidsbeginsel.

Zijn identiteit en afkomst van Ninewa in Irak en zijn beroepsactiviteiten aldaar worden niet betwist. Verzoeker citeert uit de informatie in het administratief dossier en uit persberichten omtrent de veiligheidssituatie in Ninewa en Irak. Dat er geen voortdurende gevechten zijn is niet correct. De situatie valt onder de noemer 'gevechten', de gevechten zijn voortdurend en de strijd tussen terreurgroeperingen en de overheid blijft aanhouden. Bij deze strijd worden bepaalde risicogroepen gevisieerd maar vallen wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers. Verzoeker stelt zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er moeten vallen om te kunnen spreken van een hoog risico. Hij stelt dat het aantal burgerslachtoffers in Irak in 2011 is gestegen en citeert uit een e-mail van Iraq Body Count over het verschil tussen hun cijfers en deze van de overheid. De plotse, ongegronde wijziging in het beleid van verweerder geeft aanleiding tot willekeur. Verweerder krijgt geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier moet worden behandeld. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Irak ontvluchtten een verschillende beslissing kunnen krijgen. *“De toekenning van de subsidiäre beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen”*. Verzoeker is één van de pechvogels die na het jaareinde van 2011 een beslissing kreeg en aan wie de subsidiäre beschermingsstatus niet werd toegekend. Er is geen objectieve reden waarom hij langer moest wachten op zijn gehoor bij het CGVS. Hij wordt dus ongelijk behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik of zelfs later in België zijn aangekomen.

Verzoeker meent dat het asielbeleid van andere Europese landen irrelevant is nu verweerder de Belgische wetgeving moet respecteren en de Belgische wetgever ervoor koos om een ruimere bescherming toe te kennen dan EU-landen. Het woord 'individuele' zoals opgenomen in artikel 15, c) van de voormelde richtlijn werd in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet opgenomen.

Verzoeker beticht verweerder er in onderhavig verzoekschrift nog van dat deze zich lijkt te focussen op statistieken en zich de vraag stelt: *“vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om alhier in alle rust te kunnen leven”*.

2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk artikel van de aangevoerde richtlijn hij geschonden acht, zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande *sub* 2.2.

Gelet op de *sub* 2.2. gedane vaststellingen inzake de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, komt verzoeker niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat verzoeker tracht te bereiken middels zijn verwijzing naar het aantal asielzoekers afkomstig van Bagdad kan, gelet op zijn voorgehouden herkomst van Tuz Khurmatu in de provincie Ninewa, niet worden ingezien. Verzoeker kan in zijn betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa niet worden gevolgd. Waar hij erop wijst dat het aantal burgerslachtoffers in Irak is gestegen in 2011, dient te worden opgemerkt dat deze stelling en de hieromtrent bij het verzoekschrift gevoegde informatie (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlagen 8 en 9) betrekking hebben op het aantal burgerdoden in geheel Irak. Hij doet hiermee geen afbreuk aan de gedetailleerdere informatie in het administratief dossier, waaruit blijkt dat het aantal burgerdoden in verzoekers provincie in het jaar 2011 wel degelijk gevoelig is gedaald (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie, p.14). Voor het overige blijkt uit de informatie bij het verzoekschrift weliswaar dat in de provincie Ninewa nog veiligheidsincidenten voorkomen, doch kan hieruit geenszins worden afgeleid dat de situatie aldaar zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en weegt deze niet op tegen de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier. Bij de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet moet rekening worden gehouden met diverse objectieve elementen. Uit de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier, waarin de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst uitgebreid en nauwgezet wordt besproken en waarbij terdege rekening wordt gehouden met het feit dat zich aldaar nog veiligheidsincidenten voordoen, blijkt dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen, ...) in acht genomen, de situatie aldaar niet van aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en de stelling dat rekening zou moeten worden gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet *in concreto* aantoonst of onderbouwt dat of welke asielzoekers voor het jaareinde de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kregen, noch op basis van welke gegevens of informatie dit zou zijn gebeurd. Evenmin toont hij aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zouden bevinden en dat het eventuele verschil in behandeling, op basis van de informatie in het administratief dossier, die dateert van 5 januari 2012, alsmede de nadien neergelegde informatie (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie; rechtsplegingdossier, stuk 1), niet gerechtvaardigd zou zijn. Iedere asielaanvraag dient daarenboven afzonderlijk en op individuele wijze te worden onderzocht, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien gaat het daarbij steeds om de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beoordeling van de asielaanvraag en dus niet, zoals verzoeker laat uitschijnen, zoals deze bestaat op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS